

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

IK MIRKLI IR CĪŅA STARP GAISMU UN TUMSU

Saruna ar kardinālu Jāni Pujatu

IZVĒLE IR JĀIZDARA TAGAD!

DDD: Vērojot pasaulē notiekošo, šķiet, ka plauša starp labo un jauno klūst aizvien izteiktāka. Sliktais izpaužas līdz šim nebijušos apmēros. Vai cilvēce ir lieciniece Armagedonam,

Jānis Pujats: Tas, ka nāks Pastārā diena, ir jau teikts Evaņģēlijā, bet ir arī teikts, ka to stundu nezina neviens cilvēks. Taču patiesībā visiem ir jābūt gataviem. Un, ja cilvēki ir tīcībā un gatavi, tad vieniem nav ko uztraukties. Arī Medžugorjes Dievmātes vēstījumos ir teikts, ka nav ko uztraukties, tikai

Jāsargā veselās gara saknes. Ja tās nosargāsim, tad nevar būt, ka tauta nespēs aizstāvēt tikumu. Vienīgais glābiņš ir turēties pie Dieva Gribas. Varbūt virsējie slāni nepaliks, bet tautas pamatā ir palikusi Tikumības, kristietības apziņa.

Athistratēģa Mihaela cīņai ar tumsu? Vai ir iespējams, ka līdz Kristus otrreizējai Atnākšanai situācija neuzlabosies – viss kļūs tikai siltāks?

jādzīvo saskaņā ar Dieva Gribu – tad viss virzīsies uz labu. Bet ir arī teikts, ka Parādīšanās kalnā būs Zīme, ko neviens nevarēs nodzēst. Un, kad šī Zīme

parādīsies, tad notikumi risināsies strauji, nebūs vairs laika neticīgajiem vai grēciniekim atgrīzties.

DDD: Vai jūs runājat par to, ka cilvēkiem jau tagad ir jāizdara izvēle, lai tad, kad šī Zīme parādās, viņi jau sevi ir skaidri izvēlējušies starp labo un jauno,

starp Gaismu un tumsu?
J.P.: Baznīca māca, ka cilvēkam ir jābūt vienmēr gatavam. Līdzko viņš ir pieņemis tīcību un seko Kristum, faktiski viņa dzīve jau ir pastāvīga cīņa.

DDD: Starp ko?

Turpinājums 4. lpp.

TIEK CELTA BĀBELES TORNĀ, LATVIJAS PIEBŪVE

Kā jūs domājat, vai dzegūns, kurš ir izšķilīgās cielavīņas ligzdā, izpildot noteiktus kritērijus un identificējot sevi ar šo ligzdu, var kļūt par cielavu? Ja to paredz likums, tad izrādās, ka var... Jau 2002. gadā Vaira Viķe-Freiberga Inteligences konferencē "Latvija Eiropā" svinīgi pazinoja, ka ar jēdzienu "latvietis" ir jāsaprot ikviens Latvijas pilsonis, kurš identificē sevi ar Latviju. Nu ir aizritējušas divas septingades, un vaja-dīgā tiesību norma – grozījumi Vārda, uzvārda un tautības ieraksta mainīgas likumā – jau tiek nopietni apvilkāta Saeimā.

Proti, 26. maijā, otrajā lasījumā, deputātu vairākums atbalstīja A. Judina un L. Čigānes priekšlikumu, lai jebkurš, izpildot noteiktus kritērijus, varētu pārdēvēties par latvieti. Tātad Latvijas pilsoņi bez latviskas izcelsmes, kuri vismaz 15 gadus dzīvo

Latvijā, prot valsts valodu un jūtas piederīgi latviešu kultūrai, drīkstēs mainīt savu līdzšinējo tautības reģistrāciju pret ierakstu "latvietis". Tik vienkārši.

Čigānes–Judina priekšlikums paredz noteikt, ka cilvēks, kuram nav latviskas izcelsmes, var kļūt par latvieti. Piemēram, mamma ir okupācijas laikā iebrukusi krieviete, tēvs ir Krievijas ebrejs un arī neviens no tālākiem senčiem nav latvietis, tomēr – izpildot noteiktus kritērijus (15 gadus dzīvo Latvijā, ir saņemis Latvijas pilsonību, augstākajā pakāpē prot latviešu valodu un paziņo, ka ir piederīgs latviešu kultūrai) – šāda persona varēs kļūt par etnisko latvieti. Par latvieti – tātad baltu tautas pārstāvi – bez sarežģījumiem varēs pārtapt arī, piemēram, divu kunamu tautas piederīgo pēcnācējs, kurš ar tā sau-camajām bēglu kvotām ir ieceļojis Latvijā, ja vien

viņš pacentīsies izpildīt likumā noteiktās prasības. Tā teikt, mūsu tautai tiek gatavota ilgtspējīga attīstība Bābeles tornī...

Feisbukā Saeimas deputāts Jānis Dombrava raksta: "Tas ir murgs, kurš noni-velē izpratni par to, kurš ir piederīgs latviešu tautai. Ja vien 3. lasījumā netiks veikti grozījumi, tad turpmāk jebkurš iebraucējs, kurš izpildīs noteiktus kritērijus, varēs kļūt par latvieti."

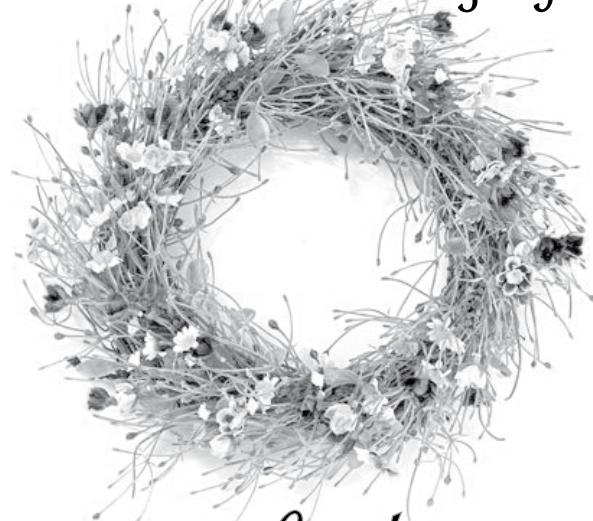
Ar skumjām jāpiebilst, ka ne tādus vien brīnumus visai tuvā nākotnē varētu

Sagatavoja
Līga Muzikante

Rūdolfs Šomo ilustrācija

Gaišus vasaras Saulgriežus!

Līgo!

Līgo baltās madariņas
Šūpodamās smaržu vilnī,
Zilu ziedu zelta skarām
Visa plāva šonakt pilna.

Līgo guldzēdama upe,
Satinusies miglas vālā.
Līgo vientuļs vecais akmens,
Dusot kalmēs krasta malā.

Līgo kupla liepa dārzā,
Aizaugušas takas galā.
Sirmais ozols zaru rokām
Gudras zintis šonakt dala.

Līgo saulē sasilusi
Baltā Tēvuzemes smilts.–
Lielas pēdas, mazas pēdas;
Visam pāri gaismas tilts.

Latvijas Nacionālās frontes laikraksta
darbiniekiem un lasītājiem sveiciens
Latviešu tautas Līgo svētkos!

V.M. Jēkabsone
Jūsu laikraksta ilggadējā lasītāja

Šajā numurā lasiet!

KĀRTĒJAIS
ANTILATVISKAIS
BALSOJUMS!

→ 2. lpp.

LATVIJAS
EKONOMIKA
UN OKUPĀCIJA

→ 6. lpp.

BAISI

Ir baisi vērot dzīres mēra laikā,
Un atbaidoši tumsā smiekli skan.
Bet pūlis nemana šo postu vaigā,
Kad iznīcības zieds pie sliekšņa tvan.

Un nožēlojamā šai balagānā,
Kur dailes dārza ziedus sabradā,
Slikst cilvēks šovu trakulības bārā
Ar maldu kausu mānu pavadā.

Bet cauri tumsonības farsa baismai,
Kur gara nabadzība līksmot trauc.
Smalks pavediens vij ceļu pretī Gaismai,
Un zvaniņš dzidrs Jaunai Ausmai sauc.

Redz redzīgais, un sadzird garā modrais –
Šīs zīmes gājējam, kas ceļu lauz.
Kaut cauri haosam, kaut plosās negaiss –
Nāk Jaunais Laikmets, Gaitu Jaunu pauž.

Steidzīte**PAR TIESĪBĀM
ĀRSTĒTIES****Jānis Miezītis***Publicists*

Uzskatu, ka Ministru kabineta noteikumos Nr. 416 "Zāļu izplatišanas un kvalitātes kontroles kārtība" iestrādātais aizliegums no š. g. 1. marta Latvijas iedzīvotājiem saņem viņu personīgajai lietošanai internetā pasūtītās un no-pirkītās zāles no trešajām valstīm ir visrupījākais cilvēktiesību parkāpums, kas pieņemts vietējā farmācijas biznesa interesēs, jo šādam aizliegumam nav nekāda sprātīga izskaidrojuma.

Aizbildināšanās ar to, ka tādējādi Latvijas valsts cīnās par zāļu kvalitāti, neiztur nekādu kritiku. It īpaši, ja nemam vērā jēdziena "trešās valstis" skaidrojumu šo pašu Ministra kabineta noteikumu 2. panta 2.5. punktā, kur apgalvots, ka par trešajām valstīm turpmāk šajos noteikumos tiek sauktas visas tās valstis, kuras "nav Eiropas Savienības un Eiropas ekonomiskās zonas valstis".

Tātad, ja aizliegums saņem zāļu sūtījumus no trešajām valstīm, kā to apgalvo Veselības ministrija, ir pieņemts rūpēs par zāļu kvalitāti, tad tas nozīmē, ka šī normatīvā akta izstrādātāji un pieņēmēji apšaubā zāļu ražošanas un izplatišanas kvalitāti visā pasaulē, izņemot Eiropas Savienību, – arī tādās industriālā attīstītās valstīs kā Ķīna, Japāna, ASV, Kanāda, Indija u.c. Manuprāt, šāds viedoklis ir vienkārši absurds. Dalīt valstis Eiropas Savienībai piederīgajās un pārējās jeb trešajās valstīs un pēc šī dalījuma ieviest nepamatotus aizliegumus un ierobežojumus, nozīmē pēc Padomju Savienības parauga veidot

"dzelzs priekškaru" starp Eiropas Savienību un pārējo pasauli. Vai tāds bija mērķis Latvijas neatkarības atjaunošanai?

Arī apgalvojums, ka cilvēks, pasūtīt internetā zāles no trešajām valstīm, varētu saņemt zāļu viltojumu, ir tikai pienēmums, ko nevar izmantot kā argumentu vispārējam zāļu sūtījumu aizliegumam. Tad jau tikpat labi pieņēmu-mam, ka starp bēgliem no Āfrikas, kas dodas uz Eiropu, varētu būt teroristi, vajadzētu kalpot par argumentu bēģu uzņemšanas vispārējam aizliegumam. Bet pieņēmumam, ka pasa-ta sūtījums varētu tikt pārsūtīts kaut kas bīstams vai kaitīgs (vēstulumbas), būtu jākļūst par argumen-tu vispārējai pasta pakal-pojumu aizliegšanai.

Ja mēs dzivojam brī-vā un tiesiskā valstī, tad cilvēkam ir tiesības izvē-lēties, kur un kādā veidā iegādāties sev vajadzīgās zāles, un, izvēloties zāļu iegādes veidu, cilvēks pats arī uzņemas ar to saistītos riskus un atbildību.

Vēl ir jāņem vērā, ka mūsu valsts līdzekļu trū-kuma un nesakārtotās medicīniskās aprūpes sis-tēmas dēļ nevar nodroši-nāt saviem iedzīvotājiem normāli pieejamu veselī-bas aprūpi un ārstēšanu. Sādā situācijā aizliegums iedzīvotājiem par saviem līdzekļiem personīgām vajadzībām pasūtīt un ie-gādāties zāles (kas nav ne narkotiskās, ne psihotropās vielas) no trešajām valstīm ne vien ievēroja-mi pasliktina iedzīvotāju iespējas ārstēties, bet ir arī klajā necilvēcīgs. Un šī aizlieguma pamatojumu ar rūpēm par cilvēku veselību nevar nosaukt nekā citādi kā par cinisku liekulību.

Sevišķi sapīgi tas šobrid skar visus tos C hepatīta slimniekus, kuriem valsts finansētā ārstēšana vēl joprojām nav pieejama un arī aptiekai tīklā pasūtīt par vairākiem desmitiem tūkstošu eiro viņu dzīvībai un veselībai svarīgās zāles līdzekļu trūkuma dēļ nav iespējams.

**KĀRTĒJAIS ANTILATVISKAIS
BALSOJUMS!**

9. jūnijā Saeima pēc prezidenta Vējoņa iniciatīvas, otrreiz caurskatot grozījumus Imigrācijas likumā, noteica, ka ārzemniekiem, kurš pirmo reizi atjauno terminuzturēšanās atļauju saistībā ar nekustamā īpašuma iegādi un ieguldījumiem banku subordinētājā kapitālā, valsts budžetā **nebūs** jāiemaksā pieci tūkstoši eiro. Sis atbrivojums gan attieksies tikai uz tiem uzturēšanās atļauju ieguvējiem, kas tās saņēmuši pirms 2014. gada 1. septembra, kad spēkā stājās patlaban likumā noteiktais ieguldījumu slieksnis, kas ir 250 tūkstoši eiro. Bet, pieprasot uzturēšanās atļaujas otrreizēju pagarināšanu, iemaksā būs jāveic. Tāpat nosacījumu par iemaksu nolēma nepiemērot tiem ārzemniekiem, kuri atkārtoti pieprasā uzturēšanās atļauju saistībā ar ieguldījumiem kapitālsabiedrībās un saistībā ar valsts vērtspāpīru pirkšanu.

Likuma grozījumi arī paredz, ka terminuzturēšanās atļauju izsniegšanu uz noteiktu laiku varēs apturēt trešās valsts pilsoniem saistībā ar viņu daudzumu mūsu valstī un to ieteikmi uz nacionālo drošību vai ekonomisko attīstību. Tāpat ieviesīs izmaiņas terminuzturēšanās atļauju izsniegšanas nosacījumos ārvalstu investoriem, kuri iegulta kapitālsabiedrībās vai pērk nekustamos īpašumus.

Likuma grozījumi stāsies spēkā 1. jūlijā.

**Humanitārā palīdzība
Krievijas investoriem**

Pirms Imigrācijas liku-ma grozījumu pieņemša-nas savu viedokli izteica Saeimas deputāts Edvīns Snore. Diemžēl viņa kolēgu vairākums šos argumentus nesadzīrdēja un kārtējo reizi pieņēma likuma nor-mas, kas nav latviešu un Latvijas interesēs.

Lūk, ko pirms Saei-mas balsojuma par gro-zījumiem Imigrācijas lik-u-mā rakstīja deputāts Edvīns Snore:

Kad terminuzturēšanās atļaujas (TUA) nopirkušie krievi "investori" nesen uzzināja, ka viņiem būs jāmaksā Latvijai EUR 5000, lai atjaunotu savu TUA, sacēlās vesela sašutuma vētra. Izrādījās, ka ieguldītājiem, kurus Latvija bija piesaistījusi ekonomikas

organizāciju "Jaunie latvieši" nodibinājuši tikai tagad, lai varētu organizēti protestēt pret 5000 euro iemaksas prasišanu.

Varētu, protams, pāsmādīt par šādu materiālu stimulētu latvisķās dziņas pēķēšu parādīšanos, ja vien Saeimas Aizsardzības, iekšlietu un korupcijas novēršanas komisija nebūtu krievu ieguldītāju lūgumu apmierinājusi ("Vienotībai", SC un Reģionu apvie-nībā balsojot par; NA bal-sojot pret). Komisija lēma, ka 5000 euro ir jāsāk prasīt tikai pēc 2020. gada, bet ne uzreiz. Gala lēmumu 9. jūnijā pieņems [pieņēma] Saeima. Ja tā apstiprinās [apstiprināja] komisijas pozīciju, un pašreiz izskatās, ka tieši tā arī būs, jo "Vie-notība" to atbalsta, Latvijas budžetam garām aizies aptuveni 5 miljoni euro.

Absolūti nemotīvēta dāvana krievu ieguldītājiem. Neko tam līdzīgu nav prasījis arī Valsts prezidents. Tieši otrādi, kad viņš atgrieza Saeimai atpakaļ Imigrācijas likumu, Saeimas Juridiskais birojs izstrādāja priekšlikumus, kuros atbalstīja pieeju, ka 5000 euro ir jāprasa visiem, kas grib atjaunot TUA, arī tūkstošiem, kas to darīs jau tuvākajā laikā. Arī tiesiskās palāvības principi netiek pārkāpts, prasot 5000 euro iemaksu, – uz to norāda

gan Saeimas Juridiskais bi-rojs, gan prezidenta juristi, gan "Vienotības" koleģi to kuluāros atzīst.

Tātad nav faktiski ne-kādu argumentu, lai šo normu neattiecinātu uz visiem, kas iegādājās TUA pret nekustamo īpašumu, un lai to nedaritu tūlīt, tādējādi nodrošinot mil-joniem lielus ienākumus valsts budžetā.

TUA tirgošanas pro-gramma nav nekāda sociāla palīdzība. Tā ir investīciju programma, lai nestu valstī naudu! Pirms sniegt humanitāru palīdzību na-baga krievu investoriem, kas dzimtenē esot it kā visu pārdevuši, aicinu paturēt prātā, ka tūkstošiem mūsu tautiešu patiešām visu ir pārdevuši un, nabadzības dzīti, devušiem prom. Var-būt par viņiem vajadzētu padomāt pirmām kārtām, kā arī par tām latviešu ģi-menēm, kas gaida un cer uz pirmā majokļa programmu, kuru finansē no TUA tirgošanas un kurai tieši pietrūkst minētie miljoni. No kā ņemsim šo naudu? No ārvalstu investoriem vai no saviem tautiešiem? To izlemts [izlēma] Saeima 9. jūnijā.

Edvīns Snore
*Saeimas deputāts,
Aizsardzības, iekšlietu un
korupcijas novēršanas
komisijas loceklis*

Latvija kā drošības caurums?

Pēc likuma grozījumu pieņemšanas Nacionālās apvienības deputāti vērsās Iekšlietu ministrijā ar ai-cinājumu nepagarināt terminuzturēšanās atļaujas tiem ārvalstu pilsoniem, kuri izmanto Latvijas valsts viesmīlibu, lai publiski nomēlnotu Latviju un jauktos tās iekšpolitikā.

Deputāti vērš iekšlie-tu ministra uzmanību uz nesenajiem naidpilnajiem izteikumiem par mūsu valsti, kuru autore ir Jelena Lukjanova – Krievijas ju-riste, bijusi Zjuganova vadītās Krievijas komunistiskās partijas aktīviste, CK

kandidāte, kas saņemusi terminuzturēšanās atļauju Latvijā. Intervijā LR4 J. Lukjanova pauða, ka Latvijā latviešu ārsts atsakās pieņemt krievvalodigus pacientus un ka Latvijas valdība sarunājoties tikai ar 60% savu iedzīvotāju. J. Lukjanova arī publiski ir norādījusi, ka Latvija, līdzīgi kā Ungārija un Polija, esot sākusi pieņemt likumus, kas esot pretrunā starptautisko tiesību prin-ciplieri.

Nacionālās apvienības valdes loceklis Edvīns Snore akcentē: "Šādus apme-lojumus par mūsu valsti parasti izplaīta Kremlis. Sāda retorika ir uzskatāma par hibridkara elementu ar mērķi diskreditēt Latviju, kas ir klajā pretrunā ar Latvijas nacionālajām interesēm." J. Lukjanovas gadījums arī uzskatāmi parāda, cik absurdī ir iztēlot terminuzturēšanās atļauju ieguvējus Latvijā kā Putina režīma bēglus, kuri mil un cīena mūsu valsti, – norāda Snore.

Nacionālā apvienība aicina iekšlietu ministru rīkoties, lai terminuzturēšanās atļauju izsniegšanas programma tiktu atbilstoši kontroleitā un Latvija nekļūtu par drošības cau-rumu, pa kuru Eiropas Savienībā un NATO ieklūst Kremļa ietekmes aģenti.

Sagatavoja Liene Apine

Kariķatūras autors: Edgars Stns

Pasauli paverdzina “GENDERISMA” spoks

Stambulas konvencija ir pirmais starptautiskais līgums, kurā jau ir ietverta “gender” jeb “genderisma” definīcija sociālās teorijas izpratnē, – tās 3. pants paskaidro, ka ar terminu “dzimums” (gender) tiek sapti nevis cilvēka bioloģiskais dzimums, bet sociālās lomas, uzvedība, nodarbošanās un īpašības, ko konkrētā sabiedrība uzskata par atbilstošām sievietēm un vīriešiem. Konvencija uzzieki valstīm par pienākumu atteikties no diskriminācijas ne tikai uz bioloģiskā dzimuma pamata, bet arī uz gendera jeb “gender” pamata.

Gabrielas Kubi (Gabriel Kuby) – vācu rakstnieces, socioloģes un ģenderiskās ideoloģijas pretinieces – raksts “Genderisma problemātikas aktualizācija – slepenā revolūcija” (“Gender Mainstreaming – The Secret Revolution”) tapis jau 2008. gadā, taču šodien tas kļuvis vēl aktuālāks, jo tiek runāts par procesu, kas klūst aizvien pamanāmāks, – par vīrieša un sievietes identitātes sagraušanu ar mērķi iestenot antropoloģisko revolūciju, kas noved pie nopietnām ontoloģiskām un sociālām sekām. Ne tik senie notikumi Spānijā, kad 15–16 gadigi zēni ar tiesas lēmumu saņēma tiesības veikt dzimuma mainas operāciju, – tās ir satraucošas šādas revolūcijas pazīmes. Tā barojas no visas relatīvismas “kultūras” un jebkuras identitātes iznīcināšanas. Zēnu sievišķošanu un meiteņu vīrišķošanu atbalsta ideoloģija, kas apgalvo, it kā dzimums nav nekas vairāk par konstrukciju, ar kuru var izrikoties pēc saviem ieskatiem. Šajā slimīgajā augsnē pēdējā laikā attīstās transseksuālisms un dzimuma mainas mode – īpaši Rietumu jauniešu vidū. Cik pasargāti ir latviešu jauniešu prāti?

Genderisma problemātikas aktualizācija – SLEPENĀ REVOLŪCJA

Gabriela Kubi

Rakstniece, socioloģe
Vācijā

Bēdas tiem, kas launu sauc par labu un labu par launu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dēvē par saldu un saldu par rūgtu!

(Jesajas 5:20)

Pasauli paverdzina spoks – “genderisma” spoks. Gandrīz nevienam nav zināma šī jēdziena nozīme, kaut arī tas jau ir pakļāvīs daudzus prātus un lielā mērā ietekmējis nacionālos un starptautiskos institūtus. Genderisma ideoloģija plāno izveidot jaunu cilvēku, kurš no visu pārējo brīvību vidus varēs arī brīvi izvēlēties personisku dzimumu un seksuālo orientāciju, tas ir, būs apveltīts ar tiesībām pēc savas patikas izlemt, vai nu viņam vai viņai būt par vīrietī, vai sievieti, kā arī par heteroseksuāli, homoseksuāli, lesbieti, biseksuāli vai transseksuāli (LHBT). Šādus brīvības un seksualitātes uzskatus ar ANO, ES un vairuma Eiropas valstu valdību atļauju borēs bērnu prātos jau no bērnudārza vecuma.

Jau kopš 1999. gada genderisma problēmas aktualizācija ir kļuvusi par galveno principu (*Leitprinzip*) Vācijas valdībā un par katra valdības ministra uzdevumu (*Querschnittsaufgabe*). Zinātnes ministrijas

riskā pieejā rupji pārkāpj un ignorē neuroloģisko, medicinisko, psiholoģisko un socioloģisko pētījumu rezultātus, kuri izceļ vīrieša un sievietes identitāšu atšķirības ar katrai no dzimtēm raksturīgo smadeņu struktūru, hormonu līdzsvaru, psīhes struktūru un sociālo uzvedību.

Vispasaules konference par sievietes stāvokli (Pekina, 1995. gads)

Lūzuma punktu par “genderiskās perspektīvas” tālāk virzīšanu veica nevalstisko organizāciju feministes un lesbietes Vispasaules konferencē par sievietes stāvokli, kas notika 1995. gadā Pekinā. Viņas zināja, ka sociālās pārmaiņas nevar realizēt, nemainot vārdu krājumu (leksikonu). Un viņām oficiālos dokumentos izdevās apmainīt vārdu “dzimums” (“sex”) pret vārdu “dzimte” (“gender”) – apbrīnojams stratēģisks aprēķins.

“Gimenes koalīcija” (“Family Coalition”) mēģināja cīnīties preti, bet neveiksmīgi. Tā protestēja pret konferences kopsavilkuma dokumentu: ““Pekinas darbību platforma” ir tiešs uzbrukums lielākās daļas pasaules iedzīvotājām vērtībām, kultūrai, tradīcijai un reliģiskajai pārliecībai – gan to, kuri mit tikai attīstības stadijā esošajās, gan rūpnieciski attīstītajās valstīs... Šajā dokumentā trūkst cieņas pret cilvēka vērtību, tas ir mērķēts uz to, lai sagrautu gimeni, ignorē laulību, padara nevērtīgu mātes instinkta svarīgumu, veicina vilinošas seksuālās izdarības, jucekliku dzimumdzīvi un tās izplatību pusaudžu vidū.”

“Pekinas darbību platforma” vēlāk tika pārveidota par likumu. Drīz pēc Amsterdamas līguma (1999. g.) un ES Nicas hartas par pamattiesībām (2000. g.) ġenderiskās dimensijas aktualizēšana kļuva par obligātu prasību, kuru stiprināja kolosalu finanšu resursi. Aborts automātiski tiek ieklauts globālajā dienas notikumu apskatā, lai aktualizētu genderisko dimensiju. Būdama pilnīgi vienaldzīga pret noteikošajām epohālā rakstura demogrāfijas pārmaiņām, Eiropas Padomes Parlamentārā asambleja 2008. gada 16. aprīli nolēma, ka 47 dalibvalstis *de jure* un *de facto* ir jāpastāv tiesībām uz abortu.

KULTŪRAS REVOLŪCIJA

Vācijas universitātēs šobrīd pastāv 29 genderisko pētījumu institūti – ātri plaukstoš tirgus, kas ievērojami aug. Genderiskās dimensijas izpēte ir labi noregulēta humanitārajās katedrās un arī izplatās uz pierobežas sfēru. Mērķis – “patriarhālā un heteronormatīvā” izglītības saturu likvidēšana. Studenti apgalvo, ka “genderiskās

perspektīvas” apguve ir kļuvusi nozīmīga ar to, lai varētu veiksmīgi nokārtot eksāmenus un izveidot karjeru. Izņemot akadēmiskos intitūtus, pastāv arī neskaitāmi daudz (juridisko) konsultāciju, kā arī atsevišķu valstu vai ES finansētas un gatavas izplatīt ġenderisko ideoloģiju visādā veida organizācijas.

Vācijā politiskās kontroles centrs ir Federālā ģimenes, senioru, sieviešu un jaunatnes lietu ministrija ar Starpresoru darba grupu ġenderiskās dimensijas aktualizēšanai un Berlīnes Humbolta universitātes Starpdisciplinārais ġenderisko pētījumu centru, kuru finansē ministrija. Tā kā nav viegli mainīt pieaugušo cilvēku domāšanu par seksualitātes formām, kuras vēl pavisanam nesen atbalstīja likums un sabiedrība, tad galveno triecienu šī kultūras revolūcija raida uz jaunajām paaudzēm – bērniem un pusaudžiem.

DAŽI PĒDĒJIE PIEMĒRI

2008. gadā Brazīlijā oficiāli ieviesa vispārizglītojošās skolās 1.–9. klasei priekšmetu “seksuāla daudzveidība”. Prezidentsociālists Luiss Lula da Silva pasludināja “homofobiju” par “visizviršāko slimību, kas jebkad ir skārusi cilvēcisko prātu”.

Vinē bērnu aprūpes asociācija “Fun & Care” (“Jautriņa un aprūpe”) vada bērniem “audzināšanas nodarbības jūtīguma paaugstināšanai pret genderisko dimensiju” un māca tiem “valodu, kas atbilst genderiskajai dimensijai”. Zēni mācību stundās saņem grozus ar kosmētiku un princešu tēriem, bet meitenes tiek stimulētas blaustīties un pielietot fizisko spēku.

Berlinē organizācija “Dissens e.V”, kas dibināta 1989. gadā, ir apnēmusies attīstīt “genderisko demokrātiju” – galvenokārt mērķtiecīgas zēnu vīrišķās identitātes iznīcināšanas celā.

Pēc dažiem seksuāla rakstura starpgādījumiem, kad vieni bērni uzmācās citiem kādā Bavārijas bērnudārzā, galvenais katoļu starptautiskās labdarības organizācijas “Caritas” pārstāvīs informēja norūpējušos vecākus par to, ka bērniem ir tiesības uz seksualitāti, masturbāciju, kā arī “paspēlēties dakters”. Mērķi veikt dzimummaktu – tā esot normāla lieta, un tam ir jābūt atlautam.

“Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung” (Federālais veselīgas izglītīšanas centrs), kas atrodas VFR Gimenes lietu ministrijas pakļautībā, izsūtīja vecākiem 650 000 brošūru “Bērnu seksuālās audzināšanas ceļvedis”, kurā viņiem piedāvāja seksuāli stimulēt pašiem savus bērnus. Autores publikāciju deļ masu mediju spiediena rezultātā Gimenes lietu ministrijai 2007. gada jūnijā nācās brošūras atsaukt.

Sīs nav iemesls, lai at-

slābtu. Federālā Medicīnas izglītības centra izdotajos visos seksuālās audzināšanas priekšrakstos ar vārdiem un zīmējumiem bērni tiek kārdināti uz agrīnu dzimumdzīvi un homoseksuālismu, kas secīgi tiek pasniegts kā līdzvērtīga un pozitīva alternatīva heteroseksualitātei. Tas liek uzdot jautājumu: kā tas ir iespējams, ka šāda revolucionāra ideoloģija spēj nostiprināties, kad cilvēku lielākā dala instinktīvi to

Tā kā nav viegli mainīt pieaugušo cilvēku domāšanu par seksualitātes formām, kuras vēl pavisanam nesen atbalstīja likums un sabiedrība, tad galveno triecienu šī kultūras revolūcija raida uz jaunajām paaudzēm – bērniem un pusaudžiem.

atzīst par aplamu? Mēs zinām, ka esam vai nu vīrieši, vai sieviete. Mēs zinām un jūtam, ka pretējais dzimums būtiski atšķiras un tāpēc ir pievilciens. Milestība ir vienīgā atslēga uz pretējā dzimuma “svešo zemi”.

Taču tik un tā jauns paziņojums: dzimumu diferenciācija ir sociāls artefakts, kurš paredzēts sievieti apspiešanai. Sievietēm ir jākļūst par vīriešiem! Vīriešiem ir jākļūst par sievietēm! Vai arī par kaut ko starp abiem! Tās ir jūsu tiesības. Jūs esat tas, par kādu jūs sevi izjūtat, un, ja jūs jūtat diskomfortu, tad nemiet pretējā dzimuma drēbes vai aizejiet pie kirurga amputēt peni vai implantēt plastikāta krūtis zem ādas – vai arī otrādi. Tās ir jūsu cilvēktiesības!

Kā gan ir iespējams, ka homoseksuāla uzvedība, kuru katra reliģija noliedz līdz pat šim laikam un vēl pirms dažu gadu desmitiem bija sodāma Rietumu sabiedrībā, mūsdienās ir kļuvusi stimulējama, tiek pat agresīvi reklamēta skolās, bērniem? Vai tiesām ir kādi vecāki, kuri priečājas, ka viņu bērns ir homoseksuālis? Kāds ir homoseksuālisma ieguldījums sabiedrības intereses un nakotnē – it īpaši plašās demogrāfiskās krīzes laikos?

KĀ TAS VARĒJA NOTIKT?

Uzbrukumam vīrieša un sievietes seksuālajai identitātei ir filozofisks fons: relativisms. Saskaņā ar relativismu nav patiesības, jo realitāte rodas tikai caur subjektīvo uztveri. Mūsdienu filozofi domā,

ka viņi var izmest dabas likumus un metafiziku vēstures mēslainē. Tā vietā tiek likts tikai “cilvēks laimes, iekāres vai milestības meklējumos”. Vinu kredo – “Bauda ir laba!” – varam izlasīt Praktiskās Filozofijas koledžā.

Ja nav nekādu veidu, kā apzināties patiesību un no patiesības aspekta spriest, kas ir labs vai launs, tad visas runas par “vērtībām” ir bezjēdzīgas. Ja kāds runā par vērtībām, vinš netieši

Turpmāk vēl...

Tulkots no: www.catholicculture.org

IK MIRKLI IR CĪNA STARP GAISMU UN TUMSU

Turpinājums no 1. lpp.

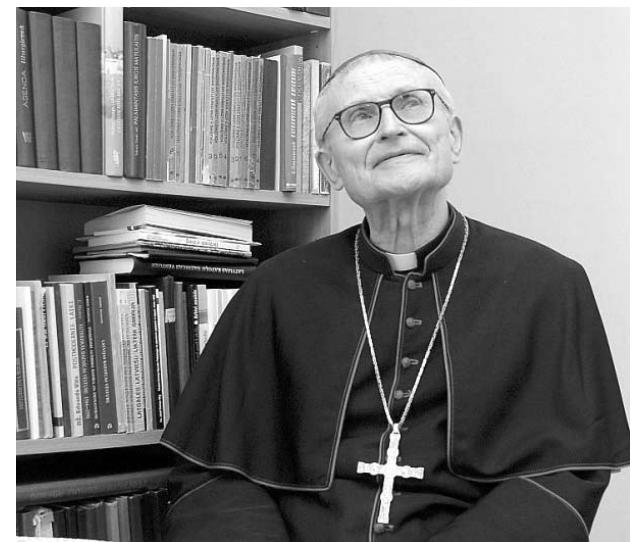
Jānis Pujats: Starp ļauno un labo, starp savām vājībām un stiprumu – lai noturētos uz Dieva Ceļa. Pretnieks ir spēcīgs, un viņu, kas ir ieinteresēti (patiesībā jau arī pasaule tam piepalīdz), lai cilvēku pazudinātu, ir daudz. Ja skatāmies uz Dieva baušiem, tad lielāko daļu ar to palīdzību tiek kārtotas laicīgās dzīves vajadzības. Un likumi – tev nebūs zagt, tev nebūs nokaut, tev ne-

ju, par izvēles brīvību utt. Šķiet, ka šobrīd situācija ir daudz bīstamāka nekā okupācijas laikā?!

J.P.: Protams – bīstamāka. Es domāju, ka visa pamatā ir neticība Dievam. Ir jau tagad arī visādu klapatu ar daudz ko – ar nodokliem, ar algām šmaucas – un visur jau policistu nepieliksi. Bet te piedāvā seksuālo baudu bez atbildības – kāpēc tad neņemt preti, ja nav tīcības un ti-

debesīs, un nedrīkst viņam traucēt ne mācītājs, ne valsts iekārta, ne arī kas cits, jo citi taču neatbildēs Dieva priekšā par mūsu dzīvi. Kad tas būs, viņi jau sen būs malā, un uz viņiem nekas nebalstīties. Neviens un nekas nedrīkst izsist no normālās dzīves, kas ir noteikta ar Dabas likumu. Dievs savus likumus ir ierakstījis ne tikai baušos, bet arī dabā. Tie, kuri turēsies uz šī ceļa, glābiņu atradis.

J.P.: Jā, tas ir diezgan kuteklīgs jautājums. No vienās puses, Baznīca nav tāda nacionāla, bet skatās uz visiem cilvēkiem, lai neviens neliktu šķēršļus uz Dieva valstību. Bet no otras puses, ja tāda ir Dieva kārtība, ka pastāv daudzas tautas un katrai no tām ir sava iekārta, sava valsts, tad to vajadzētu zināmā mērā arī respektēt. Un šī gadījumā, no vienās puses, valsts gan skatās, lai Baznīca nelīstu pārāk daudz politiski – Baznīca mēģina arī it kā pārāk tur nelīst. Bet, kad runa ir par tādām svarīgām lietām, kad arī mūsu Satversmē sāka diskutēt par kristīgām vērtībām, lai tās neizsvītrotu, Baznīca nestāv malā.

Es domāju, ka cilvēki tomēr saprot, ka tur pamatā ir pašu mācītāju nosliece – ne jau visi mācītāji ir svēti. Tas tikai liecina, ka tādu mācītāju, kuri pakļaujas laikmeta laicīgajam iespaidam, iekšējā dzīve jau ir pamatīgi sabrukusi.

būs melot u.tml. – tie visi sakrīt ar Dieva baušiem. Bet sajucis ir ar seksuālām lietām.

DABAS LIKUMI IR NEMAINĪGI

DDD: Jūs pieminējāt dzīvošanu saskaņā ar Dieva Gribu. Bet redzam, ka īpaši pēdējā laikā pavis agresīvi mēģina noliegt šādas Gribas esamību – cilvēkam esot tiesības pašam izvēlēties savu dzimumu, seksuālo partneri.

Jānis Pujats: Tā ir drausmīga kļūda, ko vēlāk apjautīs. Jo, kad iet pret Dabas likumu, agri vai vēlu būs krahs. Un šajā gadījumā visa attīstība balsstās uz pretējā dzimuma attiecībām.

Esam piedzīvojuši gan Staļina laikus, gan Hitlera laikus – abi bija liekulības laiki. Kaut gan neviens Staļinam neticēja, bet visi aiz bailēm dziedāja slavas dziesmas. Ari tagad negrib aizstāvēt šo Dabas likumu vīriešu un sieviešu attiecībās, jo baidās, ka tikai nezaudētu labu amatu u.tml. Tā arī baidījās nostāties pret komunisma režīmu, lai netiktu ieskaitīts nodevējos. Un tāpat tagad spiež pieņemt šo nejēdzību.

Staļina laikā vismaz bija kaut kāds tikumu kodexs, bet šodien no augšas nāk kaut kādi naudas maisi, kuru interesēs ir nostiprināt šo uzbrukumu ģimenēm, lai samazinātu cilvēku daudzumu, neskaitoties, ka reizē ar šo nejēdzību izplatās arī dažādas slimības.

DDD: Ja padomju okupācijas laikā lielākā daļa saprata, ka dzīvo melu, liekulības un vardarbīgas noziedzības apstākļos, tad tagad cilvēki nesaprot, ka tas ir ļaunums – uzskata to par kaut kādu demokrāti-

kumu?! Ja tev liekas, ka ir tikai viena dzīve, un kas zina, cik vēl gara, tad grāb, cik vien vari. Patiesībā tas var aizvest tikai pie haosa. Kur tik vien iespējams, tiek izmantots laiks visādām nejēdzībām – ja no kaut kā atsacīsies, tad pateiks, ka esi mulķis, jo ir taču tikai viena dzīve...

DDD: Ar šādu uzskatu cilvēki paši sevi aplaupa un iedzen sevi postā.

J.P.: Ar šābuām. Ar laicīgiem likumiem jau nevar ieskatīties cilvēka iekšējnē. Cilvēks sevi uzskata par brīvu un plāno, kā dzīvot bez ierobežojumiem – tā visa ir egoisma sakne. Bet tāda dzīve ilgi nevar vilkties – tā iet haosā. Iespējams, ka Dievs "nems pātagu rokā", ja pasaules valstis viena pēc otras izplatīs šo Sodomas netiklibu ar varas palīdzību. Likuma spēks ir oficiāls karš pret savas tautas reliģiju un tikumu. Kā dzirdams Rietumu valstis, ja vecāki pretojas bērnu samaitāšanai, viņiem uzliek sodu, atņem bērus un apcietina...

DDD: Kā stāvēt preti šim ļaunumam?

J.P.: Jāsargā veselās gara saknes. Ja tās nosargāsim, tad nevar būt, ka tauta nespēs aizstāvēt tikumu. Vienīgais glābiņš ir turēties pie Dieva Gribas. Varbūt virsējie slāni nepaliks, bet tautas pamatā ir palikusi Tikumības, krisītības apziņa.

DDD: Bet ir taču mācītāji, piemēram, Cālītis, kas atbalsta pedērastus...

J.P.: Es domāju, ka cilvēki tomēr saprot, ka tur pamatā ir pašu mācītāju nosliece – ne jau visi mācītāji ir svēti. Tas tikai liecina, ka tādu mācītāju, kuri pakļaujas laikmeta laicīgajam iespaidam, iekšējā dzīve jau ir pamatīgi sabrukusi. Tautai ir jāsaprot, ka cilvēkam jānokļūst

ĀCGĀRNA MĪLESTĪBAS IZPRATNE

DDD: Cilvēkus, manuprāt, loti satrauc vēl kāda problēma – lielās "bēglu" masas, kas gāžas uz Eiropu. Lielā daļā cilvēku tas izraisa pretestību un pamatoitu vēlmi aizsargāt sevi, savu ģimeni un tautu, bet tam preti ir rakstu zinātāji, kuri stāsta, ka mums jābūt žēlīgiem, ka mums viņi ir jāpienēm u.tml. Vai te nav kaut kāda pretruna?

Mēs kā tauta taču riskējam pazaudēt savu brīvību,

savu nacionālo garu, ja pie mums ienāks cilvēki ar pilnīgi svešu kultūru, pilnīgi svešiem tikumiem, ar pilnīgi citu pasaules uztveri.

Jānis Pujats: Bez šaubām. Uz robežām to mēr ir jābūt kaut kādam "sietam", kurš šķirotu šīs lielās cilvēku masas, kas izliekas par bēgliem un ierodas Eiropā. Nedrīkst rikoties pēc principa, ka Rietumeiropā pietrūkst darbaspēka, tādēļ jātaisa valā robežas, lai tikai visi nāk. Iebrauks ne tikai darbaspēks, bet tādi, kas var izjaukt mūsu dzīves un kultūras pamatus. Garīgā puse tomēr ir svarīgāka par saimniecisko, uz kuru cer, ja būs vairāk darbaspēka. Bet var gadīties, ka tā garīgā puse ir pavismā citāda, un vecajam Eiropas kontinentam var būt ļoti smagas sekas – tad neviens viņiem nepalīdzēs.

Ja politiķi sāktu atklāti runāt arī par tīcības lietām, manuprāt, tā saucamo bēglu jautājums vieglāk kārtotos. Bet tīcības lietas tiek nostumtas malā – ka tikai tas saimnieciskais – un pa to laiku tiek izmantota iespēja ieplūdināt Eiropā nemierniekus, kuri jau bija sataisījuši problēmas Parīzē un citur. Uz politiku pleciem lielā mērā gulstas atbildība par to, kāda nākotnē būs Eiropas seja.

DDD: Pēc Atmodas daudzi sāka apmeklēt baznīcu ieklausīties mācītāja teiktajā. Kristus māca aizstāvēt Taisnigumu – kādēļ mācītāji to nav iemācījuši draudzes locekļiem? Kāpēc latvieši joprojām nav spējuši pēc padomju okupācijas atjaunot taisnīgumu Attiecībā uz morāles

lietām kristieši ne tikai piekrīt, bet arī prasa, lai jebkura cilvēktiesību diskriminācija tiktu aizliegta, jo tas ir tuvākmīlestības likums. Mēs neesam homofobi. Homofobia ir termins, ko lieto homoseksuāļi un avīznieki, bet ne juristi. Kristiešiem no sākta gala ir cits princips: "Mili cilvēku, bet ienīsti grēku." Tas ļoti labi saskārta visām cilvēktiesību normām. Tādā cilvēktiesībām nav nekā kopīga ar nedarbiem vai netikumiem, iekārtojot homoseksuālismu. Redzam, ka praksē juristu pirmais klupšanas akmens ir vērtību sistēmā, piemēram, likumprojektā līdzās tādām pozitīvām vērtībām kā reliģija, valoda, rase ievietots arī skandalozais homoseksuāļu netikums. Kāpēc skandalozais? Tāpēc, ka tas ir pret vairākiem fundamentāliem likumiem, proti: pret Latvijas Satversmi, pret Bibeli, pret dabas likumu un pret vispārējo tikumisko pārliecību tautā. Kā tai tauta pieņem šādu likumu? Vai piespiest iedzīvotājus ar varu? Tas nebūtu risinājums! Tādāt nav jāsteidz as ar likuma grozījumiem, iekārtojot atrasts labākais ilgtermiņa variants.

Otrs klupšanas akmens parādās, kad likumā jānōšķir privātā darbības sfēra no publiskās. Ja mēdz teikt, ka privātā dzīvē cilvēka tiesības beidzas tur, kur sākas otra degungals", tad publiskajā sfērā tās beidzas tur, kur tās nonāk pretrunā ar sabiedrības interesēm. Un roku dzelži vai asaru gāzes nav diskriminācijai, bet gan kārtībai. Ko homoseksuālisti dara savā majās, par to viņi atbild Dieva priekšā, bet bīstami būtu pieļaut, ka netikums pa dažādiem kanāliem nonāk publiskā sfērā un infice sabiedrību.

Loti neapdomāti 2003. gadā Saeima pieņēma grozījumus Bērnu aizsardzības likumā, izmetot no visiem likuma pantiem jēdzienu "audzināšana". Kopš tā laika stāvoklis skolās krasī pasliktinājās: ieviesās netikumi – nar-komānija, smēķēšana,

seksuālā izlaidaibā... Un tagad grasās legalizēt vēl homoseksuālismu! Kristus ir brīdinājis: "Nemetiet savas pērles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām nesamīn tās un atgriezušās jūs pašus nesaplosa." (Mt 7,8).

Uzpeld svarīgais jautājums: kas dominēs publiskajā sfērā? Kristīgās vērtības vai liberālists savā ekstrēmajā veidā? Tādās izvēles priekšā labāk ir bez grozījumiem saglabāt esošo likumu.

Vēl trešā lieta, ko juristi nav atrisinājuši, tā ir likuma neskaidrā definīcija. Likuma pantī ir rokasgrāmatas tiesnešiem. Ja tajā ir bargi sodi paredzēti, tad cilvēkiem skaidri jāzina: par ko draud sods? Taču likumprojekta 150. pants aizplīvurots ar vispārējo frāzi "normatīvos aktos noteiktie diskriminācijas aizliegumi". Kāpēc? Jo aiz tās slēpjās arī seksuālā izvīrtība, kurai ar šo pantu grib piešķirt likumīgu statusu. Par to tācu atklāti raksta presē un kaunina skolotājus, kas domā citādi... Runa ir par fundamentālu morāles jautājumu. Tāpēc aicinām Saeimu apturēt likuma grozījumus.

Mēs, garīdznieki, sakām: "Saeima par savu izvēli ir atbildīga Dieva un tautas priekšā."

Kad es to nolasīju, tad Kalvītis piecēlās un jautāja – ko pārējie saka? Un visi piekrita manai nostājai, un grozījumi netika apstiprināti. Bet vēlāk Saeima pat Satversmē ierakstīja stingru definīciju, ka laulība nepārprotami pastāv tikai starp pretējā dzimuma personām. Un paldies Dievam, ka aizsardzība pastāv pašā svarīgākajā likumā, un pagaidām mums zināmā mērā, līdz zināmam laikam kaut kāda drošība ir. Ja būs kāda krize un mainīsies Saeima un deputāti, vai tas noturēsies, nav zināms. Tādējādi šīnī gadījumā Baznīca ir labu pakalpojumu izdarījusi.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VIENOTIEM KĀ SAVILKTAI DŪREI!

Saruna ar skolotāju, vīru kopas "Vilki" dalībnieku Andri Balceru

BEZ DEKOLONIZĀCIJAS NAV DROŠĪBAS

DDD: Vai Latvijā vajadzētu atjaunot obligāto karadienestu? Vai, jūsuprāt, tas kaut ko mainītu?

Andris Balcers: Pašreiz šis jautājums ir atlīkts malā, lai gan, manuprāt, neatkarīgai valstij vajadzētu savu armiju ar obligāto militāro dienestu. Daudzi iebilst, sakot, ka mums jau ir Zemessardze, bet, tai arī ir savas problēmas – ilgus gadus tika radīti nelabvēlīgi apstākļi, kā rezultātā daudzi zemessargi aizgāja no dienesta. Par laimi, tagad attieksme pret Zemessardzi ir uzlabojusies.

Ja neieguldīsim savā aizsardzībā, mums būs jāiegulda citu valstu aizsardzībā. 50 gadus jau barojām citu valstu aizsardzības sistēmu. Dienēt savas valsts armijā – tā ir arī laba vīrišķības un patriotisma skola jauniešiem. Man ar to nepalaimējās, jo tajā laikā bija PSRS.

Pretarguments obligātā militārā dienesta ieviešanai varētu būt piektā kolonna. Arī Zemessardzē, kas ir latviešu brīvprātīgs brunots formējums un kurā esmu nodienējis vairākus gadus, ir daudz krievu jauniešu. Vini it kā esot patriotiski, bet man nav par viņiem visiem simtprocēntīgas pārliecības.

DDD: Man atkal jāpieemin mācītāja Zuikas stāstītais par viņa biedru baltvācieti, kurš atzina, ka nesaus uz vāciešiem, ja viņi iebruks Latvijā. Saubos, vai šobrīd Latvijā dzīvojošie krievvalodniecīgi dedzīgi metīsies aizstāvet Latvi-

ju, ja Krievija uzbrucks. Var jau teikt sazin ko, bet asinsbalss ir loti stipra.

A.B.: Tieši tā. Galvenais jau ir proporcija. Latvijas laikā te arī dzīvoja krievi, bet viņu bija ļoti maz. Daži no viņiem bija pat legionāri un nacionālie partizāni, kuri karoja pret okupantu armiju. Bet procentuāli viņu bija maz. Tagad tā ir masa, kas visu laiku blauj – *Rossija!* Neticu, ka vini būs lojāli mums. Tur ir šī bīstamība, tāpēc par obligāto karadienestu šobrīd esmu piesardzīgs. Kaut gan krievi iet arī profesionālajā karadienestā, manuprāt, pamatā tas ir īelns dēļ.

Tātad jārisina ir dekolonizācijas jautājums – tas nav atliekams. Šī ir galvenā prasība, kas jāuztura. Tagad grib pieņemt likumu, ka Latvijas pilsonis varēs izvēlēties savu taučību. Viņi pateiks: "Esam latvieši!" – it kā viss kārtībā. Bet kā būs X stundā, kā Saeimas vēlēšanās, kā referendumā? Tas viss ir miglā tīts.

DDD: Manuprāt, šobrīd jau ir tā X stunda...

A.B.: Tieši tā. Šā brīža bīstamība ir miera un drošības ilūzija. Patiesībā jau nekāda miera nav – latviešu tauta cīnās par izdzīvošanu.

BĪSTAMĀ MIERA ILŪZIJA

DDD: Mums kā nācijai, kā tautai šis stāvoklis ir bīstamāks nekā tad, ja būtu karš, būtu skaidri zināms, kur ir ienaudnieks. Tagad apzinās tiek tā kropļotas, ka īsti vairs nav saprotams nekas.

Andris Balcers: Ar abām rokām esmu par deokupāciju, dekolonizāciju un deboļevisāciju – bez tā nekas labs nebūs. Bet sarežģīti, jo pastāv jauktās laulības.

DDD: It īpaši, ja paskatāmies uz Ušakova jauno

gimeni. Rodas jautājums – ko domā viņa sieva latviešte, kur ir viņas nacionālā pašciena?

A.B.: Vina pieslienās varai un spēkam. Mums ir jābūt spēcīgiem, bet, ja tas gēns mūsos ir nīcināts, – vai pietiks laika gaidīt, līdz tas atjaunosies pilnībā?

Mums, latviešiem, ir jābūt gudriem, taisnīgiem un bezbailīgiem patiesības paušanā. Vienotiem kā savilktai dūrei. Ne mirkli nedrīkstam izlaist no prāta un sirds šobrīd svarīgāko – deokupāciju un dekolonizāciju.

Ir jāizvēlas prioritātes: manta, vara, karjeru vai kādas augstākas vērtības. Bet apzināti tiek darīts viss, lai visu sadukotu un cilvēkiem saputrotu galvu. Un, ja ar to domāšanu ir tā pašvaki, tad tiesām grūti izvērtēt.

DDD: Tiešām – grūtāk nekā kura laikā. Tad bija skaidrs, ja neatzīstāsies, tevi nošaus, bet tagad nevar īsti saprast, kas ir kas.

A.B.: Jā, tu ej pie drauga, bet izrādās, priekšā ir ienaudnieks. Viss ir apzināti sajaukts, bet tā vieglāk pārvaldīt...

SIRD SAPZIŅA AR TAUKE SLĀNI

DDD: Bet sirdsapziņa – vai pie varas esošiem tās nav? Kā var naktis mierīgi gulēt, zinot, ka esi draņķis?

Andris Balcers: Tiem cilvēkiem kā pingvīniem ir uzaudzis biezš tauku slānis – ne tikai fiziski, bet arī dvēseliski –, viņiem ir omulīgi, silti. Viņu sirdsapziņas ir aptaukojušās, nemītīgi piekāpjoties. Viņi gluži kā dzērājs atrod at-

taisnojumu: tas tikai šoreiz tā, aiz bēdām; tad – labs draugs vai kolēģis – kā es viņu iegāzīšu, jāpiekāpjas... un tā bez gala. Visu laipošana.

DDD: Vērtējot Atmodas laiku, mūziķis Aivars Brīze teica, ka, viņaprāt, tolaik par maz lija asinis, tā-

DDD: Vai nav tā, ka pret šo maisu atvēršanu ir tā saucamās intelīgences pārstāvji – politiskā aktīvi darbojušies un tautas mīlestību ieguvušie ziedu paklāju favorīti?

A.B.: Baidās tie ietekmīgie, kas tagad ir pie varas. Bet atklātība izsistu kārtis no rokām ienaudniekiem.

DDD: Bet ko vienkāršais latvietis lai dara? Viņš tagad izlasa šo interviju – viss ir taisnīgi, pareizi, bet ko vinām darīt?

A.B.: Darām katrs savā gimenē, darbā, sadzīvē maksimāli visu, ko varam darīt savas tautas labā. Informācijas gūzma ir milzīga, var apjukt, bet jāmācās domāt, vērtēt. Kā jau teicu, ja mūsu brīvības cīnītāji ir riskējuši ar savām dzīvībām cīnās par savu tautu, tad mums šodien ir jābūt vismaz tik drosmīgiem, lai teiku un aizstāvētu patiesību. Tam ir jābūt par moto – runāt tikai patiesību un darīt maksimāli visu tautas labā.

NACIONĀLISMS IR VARENS SPĒKS

DDD: Vai runāšana, ka nacionālismam šodien nav vairs nekādas nozīmes, ir tikai tāda demagoģiska, neapzinātā muldēsana vai apzinātā launums?

Andris Balcers: Tāpēc jau šī cīņa par tautības ierakstiem pasē notiek, ka tas ir būtiski, bet speciāli to mēģina nīcināt. Arī par dzīmumiem, ar visādām Stambulas konvencijām u.tml. – tāpēc, ka tas kādam ir izdevīgi. Baram vadonis pametis kādu desas gabalu, šnabi – kas nu kurom baram vajadzīgs – un viss aiziet. Bet, ja cilvēki sanāk kopā brīvprātīgi ar

gudrību, tad ar viņiem tā nevar manipulēt – tad viņi ir jāpārliecina. Tas jau nav nekas jauns – pasaulē vienmēr ir bijušas cīnās par nāciju, pret nāciju, bet par to ir jāstāv. Ja Dievs tā iekārtojis, tad tā arī dzīvojam, ja ejam pret to, tad nevarām pastāvēt – pazūdām.

DDD: Kam būtu jānotiek, lai to, par ko mēs tagad runājam, kas mums likas elementāras, pašsaprotamas lietas, saprastu ikviens? Kas situāciju varētu mainīt?

A.B.: Latvieši tomēr vēsturiski ir dzīvojuši viensētās un nāk kopā tikai svārīgos, izšķirīgos briesmu brīžos. Arī talkās. **Tad nāksim visi talkā mūsu valstij,** lai tā klūtu patiesīam latviska Latvija, par ko paaudzēs ir cīnījušies mūsu priekšteči. Maksimāli jāvelta spēki tam, lai skolotu un audzinātu jauno paaudzi. Tas ir jādara arī skolās, bet krievu skolās to, manuprāt, nedara. Tādēļ, jau sen visām valsts izglītības iestādēm ir jābūt TIKAI ar latviešu mācību valodu. Visās darbavietās obligātai ir jābūt TIKAI latviešu valodai, ar nelieliem, specifiskiem izņēmumiem dažās profesijās. Tas ir, jārada situāciju, ka kolonisti dzīvotu diskomfortā, nevis latvieši. Jāsaprot, ka blakus dzīvo mūsu ienaudnieks, bieži arī – maskējies. Daži mēģina pieslieties, bet pārējie to-mēr paliek nelojāli.

Mums, latviešiem, ir jābūt gudriem, taisnīgiem un bezbailīgiem patiesības paušanā. Vienotiem kā savilktai dūrei. Ne mirkli nedrīkstam izlaist no prāta un sirds šobrīd svarīgāko – deokupāciju un dekolonizāciju. Bez tām mūsu tauta izzudīs.

Intervēja Liene Apine

Andris Balcers:

"O. Kalpaka RTD pamatskolas jaunajā kokapstrādes darbnīcā ir Latvijas karte puzzles veidā, ko no saplākšņa izzāgēja un iededzināja 5. klases zēni. Kā redzams, Abrenes aprīņķi MĒS nevienam neesam atdevuši. Pirms renovācijas skolā bija ieradies Nils Ušakovs un, ieraudzījis karti, izteicies, ka šajā skolā savdabīgi mācot ģeogrāfiju un vēsturi. Žel, ka pats nebiju klāt..."

A.B.: Var jau teikt šo un to, ka tur kādi ir pielikti klāt, kādi izņemti, bet speciālistiem ir jāvērtē – tas vienākārši ir jādara, nevis jāzīlē.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernetikis-
sistēmanalitikis
Grāmatu "Par tautu"
un "Par valsti" autors

*Ir loti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.*

Turpinājums no
iepriekšējā numura

Sākums –
“DDD” Nr.5(331)

Saistībā ar tiesībām izteikšu dažas domas arī par latviešu “stūri” likteni. Aplūkošu tikai latviešu tautas laiku no brīvās Latvijas valsts dibināšanas brīža, sadalot to četros periodos.

PIRMAIS – paunu žīdu periods Latvijas laukos

Tas sākās lidz ar Pirmā pasaules kara un liduma dūmu izklīšanu, un latviešu valsts nodibināšanos. Lauksaimniecībai izmantojamā Latvijas zeme sadalījās nelielās individuālās privātsaimniecībās. To tiesiskais pamats bija zemes no Krievijas cara pirkšanas un baronu muižu sadalīšanas papīri. Šīs – pārsvarā no 10 līdz 15 hektāriem lielās – siksaimniecībās sausa par viena un pusuzurga saimniecībām, jo lielākam zirgu skaitam, pat ar mežu plavu pievēršām, zemes nepietika. Protams, tā bija vienas ģimenes naturālā saimniecība, kas tīrgus produkciju praktiski neražoja. Arī darba rīki bija vienzirga: vienlemeša un spilākli. Ar sīktirdzniecības precēm šādas saimniecības apgādāja paunu žīdi, kas sniedza arī dažādus amatnieciskus pakalpojumus. Tā radās skroderdienu un līdzīgu dienu nosaukumi.

Kaut daļa sociāldemokrātu jau no Brīvalsts pirmajām dienām bija noskaidroti par muižu saimniecību saglabāšanu, taču šī naturālo saimniecību sistēma bija vienīgā, kas tajā laikā nodrošināja tautai iztikšanu, arī brīvības cīņtāju apbalvojums ar zemi tādu prasīja. Nabazības dēļ nebija iespējams nemt vērā laukkopības tehnoloģiju un tehnikas attīstību. Arī no milzīgā siksaimniecību skaita labi ja 10% varēja uzskatīt par sekmīgām saimniecībām. Ne visi zemes īpašnieki prata saimniecot, daļa pat tikai sēdēja uz tās un lāva zemi apstrādāt pusgraudniekiem, kurus mainīja vai ik Jurģos. Bija

jāsamierinās ar zemes pri-vātpašnieku patvālu savas zemes izmantošanā – ko ar to gribu, to daru –, bet no etnosa interešu viedokļa ir nepieļaujams, etnosa pašnāvībai pielīdzināms.

Sis pirmais jeb paunu žīdu periods ilga apmēram 10 gadus.

OTRAIS – privātkooperācijas periods

Otrs periods Latvijas zemes izmantošanā sākās ar lauksaimnieciski izmantojamās zemes konsolidācijas centieniem. Šīs otrs perioda ilga līdz pat Austru-mu agresīvā un badainā kaimiņa iebrukumam Latvijā, kad latvieši zaudēja savu valsti. Tos mēdz dē-vēt arī par Ulmaņa laikiem.

Cilvēku kopdarbība (kooperācija) – vienlaicīgi arī starpvilku – uz vienlīdzīgu tiesību pamata ir ar pozitīvu nozīmi tie-kai tad, ja tā notiek starp vienādi spēcīgiem un situ-etiem subjektiem. Cītādi tā ir varenākā vardarbīgi uzspiesta kundzība pā-rejiem. Šī vienlīdzīguma likumsakarība tika strikti ievērota latviešu sīksaimniecību kooperācijā!

Lauksaimniecībā tika

sabalansēta graudkopība ar lopkopību, lai uzturētu lauku zemes auglību.

Centieni palieināt lauksaimnieciskās ražošanas efektivitāti noveda pie ne-pieciešamības palieināt vienas lauku saimniecības apstrādājamo zemes platību. Radās privātkooperācija. Vispirms lauku produkcijas tālākas apstrādes jomā, vēlāk arī pašu lauku apstrādē. Zāles un labības plāujamašinas jau prasīja divu zirgu iejūgu. Parādījās traktori. Lauku saimniecību apgādei tika organizēta Patēriņājumu savienība. Valsts piedalījās ar Armijas ekonomisko un Vienības veikalā tīklu. Lauksaimnieciskās produkcijas eksports un laukiem visa nepieciešamā imports no-nāca valsts pārziņā.

Rezultātā: kopējais lauksaimnieciskājā ražošanā ar darbu nodrošināto skaits pieauga, pieauga arī valstī saražotās lauksaimnieciskās produkcijas daudzums.

TREŠAIS – valstiskās kooperācijas periods

Tas sākās ar okupācijas varas centieniem vēl vairāk palieināt Latvijas lauku produktivitati, reizē risinot arī PSRS varas Latvijā politiskās bāzes problēmas.

Turpinājums 8. lpp.

LATVIJAS EKONOMIKA UN OKUPĀCIJA

Ruta Pazdere

*Latvijas okupācijas izpētes biedrības valdes priekšsēdētāja
MK komisijas locekle*

LATVIJAS ATTĪSTĪBA PIRMS PSRS OKUPĀCIJAS

Lai attaisnotu padomju okupāciju 1940. gadā, Maskava radījusi mītu par Latvijas brīvprātīgu pievienošanos Padomju Savienībai. Latvijas ekonomiskais stāvoklis esot bijis tik smags, ka darba tauta (proletariāts un zemnieki) ar cerībām lūkojušies uz attīstībā daudz pārāko Padomju Savienību. Sādus skaidrojumus visā postpadomju telpā joprojām plaši izplata Krievija. Taču fakti runā par pretējo – pirms PSRS okupācijas Latvija bija attīstīta Eiropas valsts, kuras labklājības līmenis, kā arī rūpniecības un lauksaimniecības ražošanas rādītāji krietni pārsniedza kaimiņos eso-sās Padomju valsts skaudo-ro realitāti.

Pirms PSRS okupācijas Latvija bija attīstīta Eiropas valsts, kuras labklājības līmenis, kā arī rūpniecības un lauksaimniecības ražošanas rādītāji krietni pārsniedza kaimiņos eso-sās Padomju valsts skaudo-ro realitāti.

Ja atskatāmies uz brīvalsts pašu sākumu 1918. gadā, tad stāvoklis bija ārkārtīgi smags. Vairākus gados no vietas Latvijas teritorijā norisinājās intensīva karadarbība, kā rezultātā Latvija bija zaudējusi 1 miljonu jeb 40% savu iedzīvotājū. Atšķirībā no ICP, IP ietver ne tikai materiālās ražošanas, bet arī izglītības, zinātnes u.c. nozaru jaunradīto vērtību.

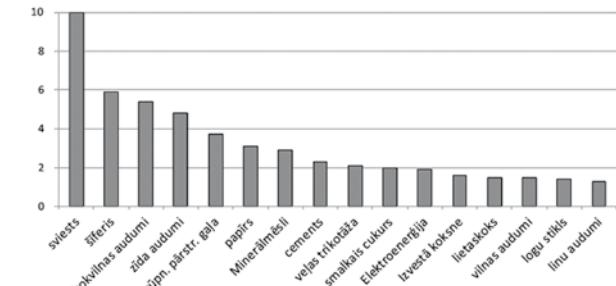
Savos tikai 20 neatkarības gados Latvija paspēja iegūt loti augstus sasniegumus. Rādītājs, kas koncentrētā veidā raksturo valsts ekonomisko stāvokli ir iekšzemes kopprodukts, ko pirmskara Latvijā sauca par tautas ienākumu. 1. attēlā redzams, ka tautas ienākums uz vienu iedzīvotāju Somijā un Latvijā jau trīsdesmitos gados bija faktiski līdzvērtīgs. Zināmas izmaiņas gan bija vērojamas pēc lata de-valvācijas 1936. gadā.

Iespēsto grāmatu skaita ziņā uz vienu iedzīvotāju Latvija atradās 2. vietā Eiropā (aiz Dānijas), atstājot aiz sevis tādas valstis kā Zviedrija, Vācija, Francija, Šveice u.c. Studentu īpat-svars ziņā attiecībā pret iedzīvotāju skaitu Latvija ieņēma 1. vietu Eiropā! Būtiski, ka šis rādītājs netika panākts uz izglītības kvalitātes rēķina. Tieši

Runājot par rūpniecību – kaut gan tā bija pilnībā jauceļ gandrīz no nulles – bija vērā nemami sasnie-gumi, salīdzinot ar PSRS rādītājiem. Protams, 1914. gada limeni, kad rūpniecības iekārtas vēl nebija evakuētas uz Krieviju, tik īsā laika posmā nevarēja sasniegt.

2. attēls⁸

Svarīgākie Latvijas rūpnieciskās ražošanas produkcijas apjomī salīdzinājumā ar PSRS uz vienu iedzīvotāju 1940. gadā, kur PSRS = 1 (reizes)

Turpmāk vēl...

¹ Latvija citu valstu sai-mē, Rīga, 1939, 30. lpp.

² Latvijas sūtīja Maskavā Dr. A. Bilmanā Ziņo-jums par PSRS saimniecības stāvokli 1933. g. otrā pusgadā un Latvijas PSR saimnieciskām attiecībām, LWA, 2575.f., 8.apr., 59.1., 94. lpp.

³ Turpat.

⁴ Latvija citu valstu sai-mē, Rīga, 1939, 30. lpp.

⁵ LR Saeimas stenogrammas, III sesijas 19. sēde, 1929. gada 8. maijā, 632. lpp.

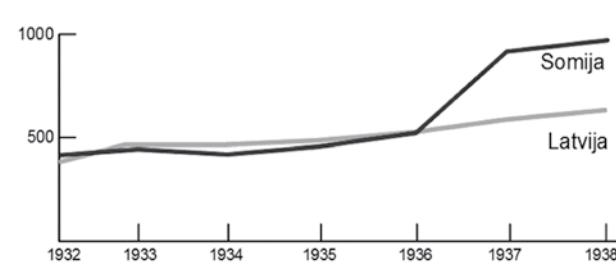
⁶ LZS (M. Šmulders) Latvijas un PSRS ekonomiskie sakari un savstarpējie norēķini, Rīga, 1990.

⁷ J. Kalniņš “Latvijas pagātnes iespējamie attīstības scenāriji, kuri pamato ti ar tādu attīstīto kaimiņvalstu, kuras bija Latvijai līdzīga situācijā pirms Latvijas okupācijas, bet nebija pakļautas totalitāram komunistiskam režīmam, izaugsmes rak-sturojumu”; Rīga, 2006.

⁸ Latvijas un PSRS ekonomiskās attiecības un to rezultāti 1920.–1990. gada-dam. LSI (M. Šmulders), Rīga, 1991.

1. attēls⁷

Tautas ienākums uz vienu iedzīvotāju latos

RĪGAS ĪSTĀ UZVARAS LAUKUMA ATJAUNOŠANA

Izveidot jaunu iniciatīvu Skatīt visas iniciatīvas Q. Mek.

TU JAU ESI PARAKSTĪJIS 12378

PALĪDZI SAVAKI VĒL

Ko vēlamies panākt: 1. Atjaunot Latvijas valstiskumam būtisko simbolisko jēgu un vietu - Uzvaras laukums galvapslētā tika nodēvēts un neatkarīgā Latvijas laikā iekārtots par godu Latvijas armijas nozīmīgajai uzvarai pār Bermonta karaspēku. Tas ir Latvijas valsts uzvaras laukums, nevis PSRS armijas uzvaras laukums. //2. Atjaunot Latvijas brīvalstības laikā mūsu senču, tautas, daudzu tautību privātpersonu un organizāciju brīvpārtīgas ziedošanas rezultātā izstrādāto un aizsāktā Uzvaras laukuma projektu. Šis projekts lauku Rīgā iekļauties citu attīstītu Eiropas valstu galvapslētā sāmī ar leģendāru kultūru, atpūtas, sporta un Brīvības cīru vēsturiskās vienības kompleksu. //3. Pašreizējais Uzvaras laukums bieži rada nevajadzīgu konfrontāciju un kultīvi pretvalstīkas aktivitātēm. Latvijas valsts laika projekts, kas izstrādāja un akceptēja leģendāru latviešu architektūri, inženieri, valstsvīri - ir jāstāsti līdz galam.

Kā rikoties: 1. Saņmai veikt atbilstošas darbības Uzvaras laukuma patēsās būtības un vēsturiskās talsnīguma atjaunošanai. 2. Savākt sabiedrības ziedošumus (saņemt valsts dotacijas/Krievijas kompensāciju) PSRS armijas memoriāla demontāžai un Uzvaras laukuma infrastruktūras izmāināšanai vadoties pēc sākotnējo projekta.

Kāpēc ir svargi iestenot šo iniciatīvu: 1. Uzvaras laukums līdzīgs Rīgas centram, ir nozīmīga Valsts galvapslētās vieta, bet pašlaik tas rāda izkropotu aini par Latvijas valsts vērtībām gan tūristiem, gan Latvijas skolēniem. //2. Iestenot Latvijas valstiskums un kultūrvēsturiskās ieceres, turklāt apzinoties, ka šeit notika pēdējie vislīdzīgie Visspārējie Latviju Dziesmusvētki. //3. Pilsonīkās sabiedrības saliedēšanai, valstiskās apzinības veicināšanai. //4. Rigai nav starptautiski apzinīgi sporta stadiņa un sporta pils, kā arī Mežaparks estrāde ir novietota attālā periferijā. //Iniciatīvas autori: Roberts Krastīns, Emīls Gallis, Māris Ruks// Vairāk par Latvijas laika Uzvaras laukuma projektu: /////////////// http://ej.vuz

AICINĀJUMS IZNĀCINĀT 12 000 latviešu patriotus

Saeimas deputāts no Nacionālās apvienības Edvīns Šnore ir uzrakstījis iesniegumu ģenerālprokuroram, lūdzot izvērtēt Latvijas Radio 4 izskanējušo aicinājumu noslepkavot tos 12 000 Latvijas iedzīvotājus, kuri portālā "ManaBalss.lv" parakstījušies zem iniciatīvas par Uzvaras laukuma Rīgā atjaunošanu tā vēsturiskajā veidolā.

Š.g. 9. maijā Latvijas Radio 4. programmā "Doma laukums" tika atskanēti klausaījumi viedokli par minēto "ManaBalss.lv" iniciatīvu. Kāda zvanītāja pauða šādu aicinājumu: "Man liekas, daudz vieglāk ir iznīcināt tos 12 000 cilvēkus, kuri parakstījās, nekā pieminekli."

Reagējot uz šo frāzi, LR4 rādījuma vadītāja Jana Jermakova rezumēja: "Nu redziet, cik spēcīga aizstāvība ir mūsu piemineklim."

Audio ieraksts ir pieejams šeit: <http://kur.ir?lr4> un LR4 mājas lapā.

Tā kā iniciatīvu parakstījušo personu vārdi un uzvārdi ir brīvi pieejami interneta, šāds publiski pausts aicinājums uzskatāms par draudiem izdarīt slepkavību vai nodarīt mīessas bojājumus - tā norāda Šnore.

Vīnš ir arī vērsies Nacionālajā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomē ar līgumu izvērtēt rādījuma vadītājas Janas Jermakovas rīcību, ne tikai nenorobežojoties, bet pat paužot pozitīvu attieksmi pret ēterā izskanējušo viedokli par 12 000 cilvēku iznīcināšanu.

LNF bankas korts ziedojušiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte
(Reg.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesi Riga, 2016

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reg.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktores vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespēsts: SIA "Latgales druka",

Ofsetespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE

Turpinājums no 6. lpp.

Visa Latvijas zeme praktiski un tiesiski pārgāja valsts (PSRS) īpašumā, un PSRS varas aparāts ar to izrīkojās pēc savas patikas. Šis trešais jeb valstiskās kooperācijas periods ilga līdz tā saucamajai Trešajai atmodai un PSRS sabrukumam.

PSRS varas kurss bija uz lielsaimniecību izveidošanu un zemkopju pārtaisīšanu par laukstrādniekiem. Lielsaimniecības jeb tāsauktie kolhozi tika veidoti pēc Rietumu latifundiju parauga: ar augstu lauku darbu mehanizācijas pakāpi un mazu lauksaimniecībā nodarbināto cilvēku skaitu. Taču Latvijā bijušajiem siksaimniekiem, tagad laukstrādniekiem, gīmenes lietošanā tika atstāta viņa lauku sēta ar piemājas zemes platību pushektāra lielumā, ko sauka par piemājas saimniecību. Latvijas lauku landšafts ir bagāts ar lielsaimniecībām jeb muižām nederīgiem zemes "kaktiņiem un stūriņiem", kuros var iekārtot latviešu lauku sētas ar piemājas zemi, pat sīkās palīgsaimniecības.

Piemājas saimniecības kopšana nodrošināja zemkopja gīmenei izdzīvošanai pietiekamu iztikas limeni,

to, kam latviešu Brīvvalstīj būtu vajadzējis desmitgades, - Latvijas lauku konsolidāciju.

CETURTAIS - Latvijas lauku sačakarēšanas periods

Visbeidzot, šis periods attīstījās ar "taisnības un tiesiskuma atjaunošanu" Latvijas laukos, ko aizsāka Latvijas Tautas Fronte (LTF) un LR Augstākā Padome Anatolija Gorbunova vadībā. To veica pēc veciem papīriem, nemot vērā pat zemes pirkumus no Krievijas cara, neprasot, no kā Cars bija pircis šo zemi.

Šo varētu dēvēt par Latvijas lauku galīgās sačakarēšanas periodu. Jo šodien neviens tā isti nevar pat teikt, ko tas mežonīgais kapitālisms ar Latvijas zemi un latviešu tautu ir izdarījis, kāda tad lauksaimniecības sistēma tajā valda? Par normālu to uzskatīt nevar tāpēc, ka kādas nopietnākas pasaules ekonomiskās krizes gadījumā mēs, latvieši, nomirsim badā, jo mūsu lauki šodien ar pārtiku var apgādāt tikai līdz 50% Latvijas iedzīvotāju.

Zem Rietumu valstu spiediena un vadības nu jau bijušie latviešu komu-

ņēma labākās un lielākās apstrādājamās zemes plātības.

Ar zemes auglības kopšanu saistītam ražošanas procesam ir liela un ilga inerce. Pārāk bieži un asi šo procesu raustot, to var novest kolapsa stāvokli - sačakarēt tā, ka stabilizācija prasīs milzīgu laiku un piepūli, līdz tas atjaunos savu produktivitāti.

PIE KĀ TAD LATVIJA NONĀCA?

No aptuveni 200 000 reformā iegūtajām privātajām siksaimniecībām (ar vidēji 13 hektāru lielām lauksaimniecībā izmantojamās zemes teritorijām) 2001. gadā 68 procenti saimniecību produkciju ražoja tikai pašpāterīnam. Tātad vispār netiek izmantota pat piektā daļa no Latvijas lauksaimniecībai derīgās zemes. Mūsu speciālisti par dzīvotspējīgam Eiropas Savienības (ES) apkampienos atzīst tikai 1500 lielsaimniecības - tās, kuras nodarbojas ar graudkopību. Citi šo skaitu samazina līdz piecsimt sešsimt saimniecībām.

Kāpēc Latvijā zemes reformai bija jāpieiet no īpašuma un mantojumu tiesību, nevis no zemes funkcionalās izmantošanas viedokļa? Kāpēc bija jāsagrauj padomju laika lielsaimniecības un lauksaimniecība jāpārkārto pagājušā gadsimta 40. gadu siksaimniecībā? Ne jauno īpašnieku māka, ne rociņa vērā netika nematas. Svarīgāk bija: ātrāk to valsts (visas tautas) īpašumu sadalīt. Saimniecīskums (primārais) tika paklauts iedomātam tiesiskumam (sekundāram). Galvenais, ka vispār netika domāts par sabiedrības interesēm, īpaši latviešu tautas attiecībām ar tās zemi! Ignorējot dabiskās tiesības, cilvēks, etnoss un tauta pārvēršas par objektu, kura eksistenci nosaka valsts (faktiski tās ierēdniecība) kā subjekts.

Kaut kāds latvisks garīgums ari no šodienas laukiem nedves. "Dzīvot saskānā ar dabu kolhozā vai "trūš būri" nav iespējams," šodien saka Valdis Šteins. Saskānā ar dabu dzīvojošais šodien apjōz savu zemes gabalu ar augstu un stipru sētu, pat pagarina to līdz dabiskai ūdens krātuvei, liedzot trūšu būru iemītniekiem likumīgo tauvas joslu saskanas ar dabu nodibināšanai, izkarina uzrakstus "PRIVĀTĀ IPĀŠUMS".

Kolhoznieki uz barikādēm ar plikām rokām bija gatavi savu Latviju aizstāvēt. Bet kas aizstāvēs šodienas sakupicoto Latviju? Algotņi un amerikāni? Lauku cilvēki pamet savas mājas, emigrē; izmirst pat veseli ciemati. Lauku un mežu zemes tiek izpārdotas ārzemniekiem! Tie, kas vēl turas pie savas tēvu sētas, ir iedzīti pirmā perioda līdzīgā naturālmīlā. Protams, tāds haoss latviešu laicīgajā dzīvē atstās negatīvas sekas garīgajā dzīvē - vispirms jau kopējas tīcības laukā.

Laicīgais jeb materiālais pamats latviešu etnosa eksistencei ir, ja ne izpostīts, tad pāmtīgi sabojs gan!

Turpmāk vēl...